Podem trobar-nos a missa

Aquesta setmana m'he hagut de fer, per primer cop, una PCR. Havia estat en contacte directe amb un familiar que, posteriorment a l'encontre, va presentar símptomes i va donar positiu en la famosa prova, algú estimat. És actriu. Va perdre una de les poques feines que tenia aquests dies, a causa de la malaltia.

La por paralitza i, a vegades, ofusca i no deixa pensar. Paral·lelament, i encara intentant integrar la notícia, he sabut que només uns dies després d'aquest succés, al Monestir de Sant Cugat es podien celebrar comunions. Dissabte, diverses famílies juntes. Famílies entre si desconegudes. En un espai preciós, però sense ventilació. Això ocorria el mateix cap de setmana en què, per sorpresa de molts, s'omplia la Sagrada Família amb el mateix objectiu: una missa.

De fet, és curiós. Jo no sóc catòlica ni practicant, però entenc que tothom pot tenir dret al culte. Però, i degut a les mesures sanitàries en què ens trobem immersos, a un culte íntim. Un pot meditar, pot invocar als déus en què cregui, pot resar, però no necessita els altres per poder-ho fer. Sí la cultura. Aquesta es nodreix de la relació, de l'espectacle i del poder expressar perquè els ciutadans hi participin. En definitiva, d'un intercanvi.

Doncs bé, el mateix mossèn que va dur a terme la missa per a la celebració de la comunió de diversos infants de Sant Cugat, proporcionava un "salvoconducte" als convidats. Un document, anàleg al que proporciona la Generalitat per la declaració responsable, en què hom es podia desplaçar tranquil·lament fins i tot des de municipis veïns, per tal de poder assistir a la cerimònia. Com el mateix document explicitava, per raó "de força major". On és vist que un mossèn tingui la mateixa potestat que un metge o una autoritat pública per poder decidir qui es pot desplaçar en època del ja, malauradament conegut, confinament perimetral? Com és possible legitimar que la celebració d'una eucaristia és una raó de força major?

El mateix cap de setmana en què sabíem que, definitivament, aquest any els ciutadans de Sant Cugat ens hem quedat sense Festa de la Tardor. Una festa arrelada a la ciutat, un espai de convivència entre diferents entitats del poble...

És difícil entendre algunes mesures a què ens hem hagut d'acostumar i conviure. No és gens fàcil adaptar-nos. Però ens adaptem, som resilients. No obstant, quan s'esdevenen aquestes contradiccions, crec que cal preguntar-nos si no és que estem tan espantats que ja no podem ni pensar amb un mínim de sentit comú. Ni nosaltres, ni els altres.

I quan una respira i recorda aquella frase de la Montserrat Roig: "la cultura és l'opció política més revolucionaria a llarg termini", no pot evitar sentir un gran cabreig alhora que molta desconfiança pensant que, probablement, a alguns ja els està bé tenir a la gent a casa i espantada. Si no, és impossible trobar una resposta al fet que succeeixin coses com aquesta.

ANNA LÓPEZ

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/carta/151089.html

Copyright 2024 Cugat.cat